

Ликусь, на край Златния Рогъ. Старийтъ Мануиль умрѣ въ врѣмето на тѣзь обсада. Но тутакси Турцытъ изгорихъ обсадителнытъ орѣжия и навлѣзохъ въ становището си.

Туй прѣсѣкване на неприятелскытъ дѣйствія бѣ станало по причинѣ на едно пустовѣрие общо и на двата народы. Тайнственна нѣкоя дѣвойка облѣчена въ бѣла дреха была ся явила надъ стѣнытъ и была показала заристото си лице на Гръцытъ и Турцытъ. Тържественно извикване къмто тайнственната дѣвойка отъ страна на Византійцытъ распрьснѣ голѣмъ страхъ помежду бухарекытъ дервыши и тѣзь четвърта обсада на Цариградъ са дигнѣ.

Туй побързване може да ся растълкува и отъ крайната нужда, въ която ся намѣрваше Мурадъ за да са завърне въ Азія. Ново размирие ставаше тамъ въ името на най-младия му братъ Мустафа Султанъ, който съ помощта на караманскыя князь и на гръцкыя императоръ бѣше са прогласилъ за Султанъ въ Никея.

Мурадъ испроводи срѣщу него войскы. Съучастницытъ му го прѣдадохъ на великыя държавенъ орѣженосецъ. А той пакъ обѣси горкото дѣте, както и единъ съвѣсѣмъ младъ братъ султановъ.

Господарствата въ Мала-Азія са вълнувахъ тихомълкомъ, Мурадъ тръгнѣ срѣщу рязмиренытъ области и тѣй покори Айдинското и Кастемунското княжества. Джунейда усмъртихъ въ тозь походъ 1423—826. Господарствата Ментеше и Текке са присѣдинихъ на османскытъ владѣнія и спокойствието на границытъ са заздрави съ смъртьта на най-немирнытъ главатары. Вече отъ странѣ на Азія не оставаше никой неприятель на Османцытъ; и тѣ обзрѣхъхъ погледытъ си въ Европа. Всичко бѣ мирно отъ къмъ Срѣдиземно Море, но крайбрѣжнытъ страны на Дунава са приготвяхъ за война.

Най-напрѣдъ Мурадъ са залови въ война съ Сърбытъ и съ Унгарцытъ, и сполучи да завземе най-първата точка върху Дунава, Голубоваць, измежду Смедерово и Оршава на десныя брѣгъ на Дунавъ, и еще Крушеваць, (1428.)